

Editorial

Social Diagnosis, el conegut llibre de Mary E. Richmond, va ser publicat l'any 1917 quan ella tenia cinquanta-sis anys, i sovint aquest fet és reconegut com l'inici de la disciplina del treball social. No cal fer una anàlisi gaire exhaustiva del context social i històric d'aquells moments per adonar-se de la transcendència de moltes de les coses que passaven al món quan Richmond liderava la Societat d'Organització de la Caritat al seu territori. El mateix any 1917 esclatava la Revolució Russa, els Estats Units trencaven relacions diplomàtiques amb Alemanya. A Barcelona se celebraven les assemblees de parlamentaris que van començar a articular importants moviments de reforma d'àmbit estatal. Feia dos anys que el doctor Abraham Flexner havia pronunciat el famós discurs titulat «El treball social és una professió?», i només faltaven dotze anys per a la creació de la primera organització de treball social d'àmbit internacional: l'Associació Internacional d'Escoles de Treball Social.

Social Diagnosis s'inicia amb tres citacions que anticipen alguns dels fonaments de l'obra de Richmond i assenyalen la procedència de les fonts que li van servir d'inspiració: la primera està escrita per un metge, la segona per un sociòleg i la tercera per un jurista. Es tracta d'un llibre extens que recull sabers procedents de la pràctica professional d'aquell moment amb l'objectiu de donar resposta a la pregunta que Richmond planteja en les primeres pàgines del llibre: Quin coneixement comú poden assumir els treballadors socials en casos similars? L'autora fa servir grans quantitat de fonts: entrevistes a professionals, informes de cas, notes de camp i dades quantitatives. Com moltes persones expertes apunten, *Social Diagnosis* no és el text de Richmond més ric quant a aportacions conceptuals, però sí que es pot considerar com un referent fundacional de la professió perquè sistematitza metodologies i intervencions.

L'equip de la revista ha volgut retre homenatge a Richmond i amb aquesta fita us oferim un número que conté algunes aproximacions a la seva figura i a la mateixa història del treball social realitzades per acadèmics i professionals de gran prestigi, com Lourdes Barriga, Dolors Colom, Cristina De Robertis, Paula Duran i Miguel Miranda. I també hem volgut aprofundir en el tema que dona títol al llibre del qual estem celebrant el primer centenari: el diagnòstic social. Sobre aquest tema volem oferir alguns elements teòrics, com els que introdueixen Amaya Ituarte i Ana Mata,

i també experiències pràctiques com les que descriu l'equip professional que actualment lidera Marco Marchioni, l'expert en treball comunitari. L'article de Miren Ariño fa una aportació crítica i molt suggeridora sobre el tema, mentre que Joan Ibáñez ens parla de la influència de la tecnologia en la realització del diagnòstic social i Rosa Maria Díez fa una proposta referida al treball amb persones amb discapacitat intel·lectual. Com sempre, la revista es completa amb un conjunt de textos que parlen d'altres temes d'interès: com una entrevista amb Conchita Peña, la nova degana del col·legi, una descripció del sisè Congrés de Salut Mental i un article sobre la intervenció social de les persones que es dediquen a la venda ambulants no autoritzada a Barcelona. Finalment, en l'apartat miscel·lània, Rosa Carrasco i altres companyes relaten la seva experiència com a visitants de la Hull House, el llegendari establiment social creat i liderat per Jane Addams a Chicago l'any 1889.

Com podeu veure, la RTS arriba plena de primeres figures, de reflexions qualificades al voltant de la història de la professió. Aprofitem per tornar a parlar del diagnòstic social perquè, malgrat que és un tema que ja fa més de cent anys que ocupa les pàgines dels textos que parlen de treball social, encara ara és percebut com una qüestió problemàtica, no resolta, no completada. Us en proposem una lectura atenta, pausada, allunyada de les presses que vivim als despatxos i de les pressions que limiten els nostres dies. Diuen que en moments d'incertesa és quan més necessitem mirar cap als fets que conformen les nostres històries.

Social Diagnosis, the well-known book by Mary E. Richmond published in 1917 when she was 56, is often considered the beginning of the discipline of Social Work. It is not necessary to make an exhaustive analysis of the social and historical context of those moments to realize the transcendence of many of the things that happened in the world when Richmond was leading the Charity Organization Society. In the same year 1917 the Russian revolution broke out, and the United States broke diplomatic relations with Germany. In Barcelona the assemblies of parliamentarians were celebrated and began to articulate important movements to reform the State. Two years ago, Dr. Abraham Flexner had given the famous speech entitled “Is Social Work a profession?” Only twelve years were needed to create the first international social work organization: the International Association of Schools of Social Work.

Social Diagnosis begins with three mentions that anticipate some of the foundations of Richmond’s work and point to the origin of the sources that inspired her: the first is written by a doctor, the second by a sociologist and the third by a jurist. It is an extensive book that gathers knowledge from the professional practice of that moment with the aim of responding to the question that Richmond poses in the first pages of the book: What common knowledge can be assumed by social workers in similar cases? The author uses a large number of sources: interviews with professionals, case reports, field notes and quantitative data. As many people point out, *Social Diagnosis* is not Richmond’s richer text in terms of conceptual contributions, but it can be considered as a foundational reference for the profession because it systematizes methodologies and interventions.

The magazine team wanted to pay tribute to Richmond and with this milestone we offer an edition that contains some approaches to her figure and the same history of Social Work carried out by academics and professionals of great prestige, such as Lourdes Barriga, Dolors Colom, Cristina De Robertis, Paula Duran and Miguel Miranda. We also wanted to go deep into the subject that is the title of the book which first centenary we are celebrating: the social diagnosis. We want to offer some theoretical elements, such as those introduced by Amaya Ituarte and Ana Mata, as well as practical experiences such as those described by the professional

team currently led by Marco Marchioni, an expert in Community Work. The article by Miren Ariño makes a critical and very suggestive contribution on the subject, while Joan Ibáñez tells us about the influence of technology in carrying out the social diagnosis, and Rosa Maria Díez makes a proposal about working with people with intellectual disabilities. As usual, the magazine is completed with a set of texts that talk about other topics of interest: an interview to Conchita Peña –the new school dean–, a description of the 6th Mental Health Congress and an article about the social intervention with people who are engaged in unauthorized street sells in Barcelona. Finally, in the miscellaneous section Rosa Carrasco and other colleagues explain their experience as visitors to the Hull House, the legendary social establishment created and led by Jane Addams in Chicago in 1889.

As you can see, the RTS is full of first figures and qualified reflections about the history of the profession. We take the opportunity to talk about social diagnosis because in spite of the fact that it is a subject that has been present in the pages of texts speaking about Social Work for more than a hundred years, it is still perceived as a problematic issue that is not resolved, not completed. We propose a careful and paused reading, far from the haste that we are living in our offices and the pressures that limit our days. They say that in moments of uncertainty it is when we most need to look at the facts that make up our stories.